

Neděle 31.10.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(Den reformace)

2Pa 29,1-36 + Zj 2 – 3: **„Potřeba duchovní obnovy“**

Když se zastaví mechanické hodiny, je třeba je zanést k hodináři. Když se porouchá auto, bude muset do servisu. Když se rozbije doma okno, pomůže sklenář. Když si někdo zlomí nohu, potřebuje lékaře. Tak nějak to zjednodušeně funguje v životě a v domácnosti. – Ovšem jsou situace, které jsou ještě složitější než mechanické či technické závady anebo zdravotní problémy. Když se dva lidé pohádají, když si manželé přestávají rozumět, to už je náprava složitější. Do zcela zvláštní kategorie patří otázky duchovního života a života Kristovy církve. Na pozadí příběhu z dob judského království chceme na Den reformace přemýšlet nad tím, jak to vypadá a co se děje, když se v Kristově církvi něco důležitého a podstatného pokazí.

1. Mladý král Chizkijáš

V 25ti má dnes mladý člověk za sebou vysokou školu a hledá ve svém oboru práci. Rozhlíží se po světě a je připraven uplatnit své znalosti a sbírat zkušenosti. Nový judský král Chizkijáš v tomto věku nastoupil na trůn. Čeká se od něj, že bude moudře spravovat zemi. Jenže to nebylo vůbec jednoduché. Chizkijáš zdědil po svém otci království v duchovním rozkladu. Politická závislost na Asýrii měla za následek také pošlapání duchovní tradice a to byla velká škoda. Izrael - Juda – to byla totiž Boží církev. Národ a lidé se měli dobře tehdy, když se ohlíželi na Boží rady a chodili po Božích cestách. Místo toho předchozí král - otec Achaz - uctívá aramejské bohy, staví jim oltáře a klaní se jim. Ve své zaslepenosti jde dokonce tak daleko, že nechá uzavřít dveře jeruzalémského chrámu! To je obraz, který mluví za vše.

Duchovní krize a bída Boží církve spočívala konkrétně v tom, že byl lidem uzavřen přístup k Bohu, že se v chrámu nekonaly bohoslužby, že se v něm neobětovalo a že Boží lid nesloužil svému Bohu! Takový je ve stručnosti obraz duchovní nouze judského národa. Chrám v Jeruzalémě sice stojí, ale neplní svou funkci. Boží církev má sice chrám, ale vlastně ho nepotřebuje, ví dobře o svém Bohu, ale už Ho ani neuctívá ani neposlouchá. Asi 16 let bylo toto svaté místo opuštěné, zanedbané a znesvěcené.

Pánu Bohu se to nelíbí, proto přichází se svými soudy a na svou církev dopouští vojenské porážky a jiné rány. Těmito cestami chce Bůh přivést věřící k pokání a zpátky k sobě. Jako nástroj duchovní obnovy si Bůh používá mladého krále. Nejdříve nechává král Chizkijáš opravit dveře a otevřít chrám, pak kněží a lévijci čistí chrám i oltář a začínají v něm první oběti. „*Tak byla obnovena služba v Hospodinově domě.*“ (2Pa 29,35). Pak pozve král celý Izrael a Judu do Jeruzaléma, aby společně slavili hod Beránka, slavnost na památku Božího vysvobození z egyptského otroctví. O závěru těchto oslav je v Bibli napsáno, že „*V Jeruzalémě byla veliká radost, jaká v Jeruzalémě nebyla ode dnů izraelského krále Šalamouna, syna Davidova.*“ (2Pa 30,26). Radost po 250 letech - to je co říct!

2. Zápas o obnovu Kristovy církve v reformaci

Od doby Ezechiášovy uplynulo mnoho století a v Jeruzalémě se odehrálo drama kolem Ježíše z Nazaréta. Bůh Ho lidem poslal jako Zachránce z otroctví hříchu a moci Zlého. Boží Syn, ačkoliv se ničím neprovinil a lidé uznávali, že to je svatý a spravedlivý muž, zemřel tou nejkrutější a nejhorší možnou smrtí, smrtí ukřižováním. Takový byl Boží plán záchrany lidstva.

Bůh ho však „den po židovském šabbatu“ vzkřísil z mrtvých a Jeho učedníkům ukázal, že víra v Krista má smysl i budoucnost. Bůh dal těmto prvním učedníkům dar svého Ducha a vedl je k tomu, aby byli spolu a k víře v Krista zvali další lidi. Tak vznikla prvotní církev, která se držela pravdy Písma svatého a měla Ukřižovaného a Vzkříšeného za vzor a za svého Pána. - - Prostota a opravdovost víry i oddanost Kristu v každodenním životě byly podrobovány různým zkouškám. Nejdříve to bylo pronásledování, později prohlášení křesťanské víry za náboženství státní. Církev chudého Krista se stávala čím dál více institucí s mocenskými ambicemi a politickým vlivem. Církev bohatla a kněží s ní. Místo aby církev sloužila, začala panovat a válčit. Tento proces zesvětštění církve, vzdání se od Krista, Jeho evangelia i obyčejných lidí trval mnoho století. Pánu Bohu se to nelíbilo. Proto probouzel své svědky a dával je Církvi, aby se vzpamatovala a vrátila ke svým původním ideálům. Tu a tam se ozvaly hlasy, které si přály nápravu zlých věcí i mravů. Ale teprve v 15. a pak 16. století z toho bylo tak silné reformní hnutí, že vyústilo v rozdělení římské církve a vedlo ke vzniku církví evangelických luterských a reformovaných. Krize církve se ve středověku nejzřetelněji projevila v papežském schizmatu. V Českém království to byl Mistr Jan Hus, který zápasu o reformaci církve obětoval život. Zde se prostřednictvím husitského hnutí setkáváme ještě navíc s touhou po pravé Kristově církvi. Velmi odpovědně pod vedením Bratra Řehoře a s důrazem Petra Chelčického zakládají křesťané v r. 1457 svou Jednotu bratrskou. Je to první reformační církev, nejstarší evangelická pospolitost, která se ve všech oblastech vrací k biblickým základům a principům. Reformační spor se soustředil na otázku uznání autority Písma svatého, které mělo být pro Církev a křesťany nejdůležitějším kritériem. Dále to byla otázka postačitelosti víry a Boží milosti. Obnovné reformační hnutí tak vyšlo na veřejnost s novým důrazem na autoritu Písma svatého, na význam víry a milosti pro spasení člověka. Na těchto základech začalo budování společenství věřících podle evangelia.

3. Ecclesia reformata et semper reformanda

Ukazuje se, že duchovní život má své vlastní zákonitosti. Tam, kde na ně nedbáme, má tendenci chřadnout, zakrnět a nějak se pokřivit. Proto se při četbě Písma svatého setkáváme s Božími opakovanými výzvami a voláním k obnově. Jak poselství Starého tak zvláště poselství Nového zákona nám připomíná, že pro duchovní život je důležité činit denně pokání, vracet se ke Kristu, obnovovat svůj život a jít poslušně Boží cestou. To, co platí pro jednotlivé křesťany, platí taktéž pro Kristovu církev. - Velmi naléhavé je vyučování v dopisech sborům ve Zjevení Janově. Je to varovná zpráva, když se zde dovídáme, že v mladých křesťanských sborech mohlo během několika desetiletí dojít k duchovnímu vychladnutí a zpovrchnění křesťanského života. V těch 7 dopisech najdeme různé příklady duchovních „nemocí“: nedostatek lásky ke Kristu, duchovní pýcha, podcenění hříchu, duchovní vlažnost, nebezpečí falešného učení, nebezpečí kompromisů. Právě v těchto situacích slyšíme volání k pokání, mluví se tam o možnosti nápravy, obnovy a vítězného křesťanského života. Není vždy jednoduché se vyznat ve složitosti života a vidět nebezpečí a ohrožení víry. *Kde je potřeba obnovy dnes?* Dost často je vzdalování od Krista pozvolným procesem. Začíná malou neposlušností, pokračuje nějakým kompromisem a postupně nás vzdaluje od Boha. Proto je pro nás velkou pomocí, že Pán o tom s námi mluví a že nám nabízí svou ochranu před různými krizemi. Tou nejlepší *pomocí* je křesťanům a Kristově církvi Boží slovo, které ukazuje na velikou Boží milost zjevenou v Ježíši Kristu; Božím *lékem* je pokání a odpuštění a *východisko* je v nové poddanosti Bohu. Ježíš Kristus zemřel a vstal z mrtvých, aby Kristova církev mohla žít a sloužit k Boží cti a chvále. Tak si to přeje náš Pán Ježíš Kristus. Bez Ducha svatého a bez nových začátků to ovšem možné není.

(31.10.2010 – B. Kaleta)